

ORDO EQUESTRIS
SANCTI SEPULCHRI HIEROSOLYMITANI

**MODLITBA
S VELMISTREM**

Úřad pro komunikaci Rady velmistra, 2018

Bratři a sestry našeho řádu, pátrejte v hlubinách svého srdce, abyste viděli a pochopili, že je to Ježíš, kdo dnes inspiruje naše poslání a dodává mu odvahu.

Edwin kardinál O'Brien

I dnes stát se Rytířem Božího hrobu znamená bojovat za Kristovo království a za šíření církve a konat charitativní skutky v témže duchu hluboké víry a lásky. Jste připraveni přijmout tento ideál do svého života?

Z liturgie investitury

Tato knížečka chce nabídnout podněty k úvahám, které by mohly napomoci při měsíčních setkáních delegací, sekcí a místodržitelství na celém světě, a zároveň i naši osobní modlitbu. Za pomoci myšlenek a slov velmistra, kardinála Edwina O'Briena, se chceme dotknout stěžejních bodů našeho poslání a povolání členů Řádu Božího hrobu jeruzalémského. Chceme tak učinit společně, uvnitř místních společenství, s nimiž se globálně sjednocujeme ve vědomí, že od Taiwanu po Norsko a od Aljašky po Jižní Afriku se dámy a rytíři modlí v jednom velkém společenství, ale také individuálně.

Na následujících stranách naleznete dvanáct témat, která se navzájem úzce dotýkají, dvanáct jako měsíců v roce. Jde o něco, co bychom mohli přirovnat k věčnému kalendáři, kdy můžeme být při naší modlitbě doprovázeni meditacemi kardinála O'Briena a praktickými úvahami.

Ať je Vám její četba ku prospěchu na Vaší cestě!

LEDEN: JERUZALÉM

Jeruzalém je městem zaslíbení, ale také jeho naplnění, městem, ve kterém minulost, přítomnost i budoucnost na sebe bere teologický a zároveň vysoce konkrétní rozměr. Je městem, o němž k nám mluví mnohá místa ve Starém zákoně a místem, které je spojeno s pozemským životem Ježíšovým. Právě zde obětoval svůj život za každého z lidí. Druhý vatikánský koncil v pastorální konstituci *Gaudium et spes* říká: „Kristus totiž zemřel za všechny, a protože poslední povolání člověka je ve skutečnosti jen jedno, totiž božské, musíme být přesvědčení, že Duch Svatý všem dává možnost, aby se přičlenili k tomuto velikonočnímu tajemství způsobem, který zná Bůh.“ (GS 22).

Toto město, které je svatým místem pro nás křesťany, je jím zároveň i pro židy a muslimy. Modlíme se, aby přítomnost křesťanského společenství ve městě, v němž Ježíš zemřel a znovu vstal, byla vždy znamením míru, semenem, které přináší plody pro celek společnosti, radostným zvěstováním života, který vítězí nad smrtí.

V našem mimořádném vztahu k Jeruzalému, je nám, členům řádu, nabízen zvláštní vztah k Ježíši. Jak velkou lásku měl Ježíš k tomuto městu! Naposled Ježíš vstupuje do města Jeruzaléma, svého města. Palmové listy oslavující jeho radostné uvítání stále ještě lemují cestu z pahorku, když se zastavuje sám v dojemném okamžiku: „Kdybys jen pochopilo, kdybys jen poznalo ... ten čas, čas svého navštívení“ a zaplakal. [...]

Jakou lásku měl Ježíš ke svému městu! Byli bychom silně krátkozrací, kdybychom nepochopili, že stále miluje Jeruzalém se stejnou lidskou něžností, ano, se stejným patosem, který byl jeho, když nad ním zaplakal! Kráčel po této zemi, učil v jejím chrámu a jejích synagogách, vylil své srdce a veškeré jeho síly, aby uzdravil nemoci, kázal pokoj a nabízel naději těm nejubožejším a nejvíc zbaveným dětem této země. Cožpak pro ně nepláče ještě dnes?

I dnes stále trvá jeho láska k lidu tohoto města, lidu, který stále považuje za svůj. Jeho stále trvající láska k jeho zemi si toužebně přeje přinést pomoc desítkám tisíc lidí, kteří zde stále ještě trpí.

Chtěl bych ukázat vám, členům Řádu Božího hrobu, že tato opravdová láska Kristova k této zemi vdechuje dnes milost do našich srdcí, abychom milovali tento lid vášnivě, protože jej vášnivě miluje i on.

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLoubENÍ ÚVAHY

Musíme vyjít především od touhy milovat Jeruzalém a trpět s ním, a proto jej poznávat v jeho dějinách, v jeho literatuře, v jeho umění, v jeho hudbě, v jeho kulturním a společenském výrazu, v jeho problémech a jeho bolestných historických osudech.

Jeruzalém byl vždy městem, které bylo velmi milováno a v důsledku toho i velmi často napadáno. Tento soud započal již před třemi tisíci lety, když město nemělo možná ani

dva tisíce obyvatel. Jeho existence jako pokojného hlavního města, byť za velkých obětí a utrpení, trvala čtyři sta let. Pak je celý zbytek jeho dějin trvalým sledem invazí a dobývání: Egypťané, Babylóňané, Peršané, Ptolemaiovcí, Seleukovci, Římané, Arabové, křesťané ze Západu, egyptští sultánové, Turci, až do událostí dnešní doby.

Jak říká André Chouraqui, „Jeruzalém byl v průběhu celých svých dějin městem mučednickým, velkým ukřižovaným“. Když se setkáváme s Jeruzalémem, setkáváme se i s živými stopami a symboly těchto dějin, které pokračují ještě dnes. Chouraqui také napsal: „Jeruzalém je centrem pro Izrael, centrem pro všeobecnou Církev a centrem pro dům Islámu, a to proto, že stojí na křižovatce, na níž se Asie potkává s Afrikou a obrací se k Západu.“

A zde se střetáváme s tragickým dilematem, které trvale doprovází jeho dějiny: je městem setkání, dialogu, nebo tyglíkem napětí, střetů, podobných těm, jejichž svědky jsme dnes? „Pokud bude mír v Jeruzalémě, bude i mír na celém světě.“ Proto do Jeruzaléma musíme přicházet se pocity míru a pokoje, jako tvůrci pokoje.

Carlo Maria kardinál Martini, „Jeruzalém, běž v pokoji!“, 26. listopadu 2004 (deník L'Avvenire)

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

V tomto měsíci věnujme svůj čas, abychom se dozvěděli více o Jeruzalémě a Svaté zemi. Nejprve prostřednictvím Božího Slova, ale také tím, že se budeme chtít objevit dnešní Jeruzalém, jeho krásu, protiklady, kulturu a obyvatelstvo. Ať nalezneme v našich srdcích zvláštní místo pro toto město a jeho obyvatele, a ať si celá Svatá země, nesená našimi modlitbami, uvědomí, že dar pokoje může přijít pouze od Boha.

ÚNOR: RŮST V DUCHOVNÍM ŽIVOTĚ

Náš duchovní život nikdy nemůžeme získat jednou provždy. Je cestou, na níž se stáváme učedníky Kristovými, na níž se modlíme, aby nás doprovázel Duch Svatý a způsobil, že si budeme moci přát to, co si pro nás přeje Bůh, abychom byli přivedeni k Otci.

Nepostradatelným darem pro tuto cestu je Boží milost a my jsme povoláni, abychom spolupracovali na jejím zakořenění v našem životě. Den po dni. S pokorou. S uznáním toho, že jsme stvořeni. Dává nám sílu, abychom se zvedli pokaždé, když upadneme. Ve svém projevu ke studentům jezuitských škol v Albánii a Itálii papež František řekl: „V umění kráčet není důležité neupadnout, ale nezůstat na zemi. Ihned se zvednout, okamžitě, a pokračovat v chůzi. A to je krásné, to je práce každého dne, to je kráčet jako člověk.“ (7. červen 2013). Tato slova jsou dnes určena i nám.

Každý z rytířů a dam si je dobře vědom, že prvním cílem řádu je „posilovat prožívání křesťanské víry svých členů“, tedy vést k růstu v osobní svatosti.

Vždy a zaručeně se mne vždy hluboce dotýká, jak naši členové berou vážně tento „první princip“ a snaží se o své posvěcení. Samozřejmě, nikdo z nás nebude nikdy „naprosto svatý“. Všichni se snažíme co nejvíce se podobat Kristu v každém našem životním projevu. Svatý Pavel nás učí, že to je zvláštní úlohou Ducha Svatého, protože my všichni „se přetvořujeme stále víc a víc k zářivé podobě, jakou má Pán, působením Ducha Páně“ (2 Kor 3,18) a „Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán“ (Řím 5,5).

Jde o neustálé vnitřní přetváření v Krista, které nevnímáme okamžitě a přímo, ale které se postupně uskutečňuje prostřednictvím pravidelné modlitby a účasti na svátostech, především eucharistii a smíření.

Každý z vás je jakožto člen řádu povolán k hlubokému a bohatému životu svatosti i k tomu, aby šířil pozvání Dobrého Pastýře k následování, a pochopil lásku, radost a ochranu Toho, koho jste se dnes rozhodli následovat více zblízka.

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLoubENÍ ÚVAHY

Mnohdy jsme v pokušení myslet si, že svatost je vyhrazena jen těm, kdo mají možnost vzdálit se běžným zaměstnáním, aby mohli věnovat hodně času modlitbě. Ale tak to není. Všichni jsme povoláni k tomu, abychom byli svatí tím, že budeme žít v lásce a že každý budeme vydávat svědectví v každodenním zaměstnání tam, kde se nacházíme. Žiješ zasvěceným životem? Buď svatá, nebo svatý tím, že budeš žít své darování se radostně. Žiješ v manželství? Buď svatá, nebo svatý tím, že miluješ a pečuješ o svého manžela nebo manželku tak, jak to Kristus činí s církví. Chodíš do zaměstnání? Buď svatá, nebo svatý poctivou a pečlivou prací ve službě bratřím a sestrám. Jsi otec nebo matka, babička nebo dědeček? Buď svatá, nebo svatý tím, že trpělivě učíš děti následovat Ježíše. Jsi ve vedoucí

pozici? Bud' svatý tím, že bojuješ za obecné dobro a nehledáš své osobní výhody. Dovol, aby milost křtu v tobě nesla ovoce na cestě svatosti. Dovol, aby všechno bylo otevřeno pro Boha, a s tím záměrem se stále znovu rozhoduj pro Boha. Nepropadej malomyslnosti, protože máš sílu Ducha Svatého, abys dělal to, co je možné. Svatost je v podstatě plodem Ducha Svatého v tvém životě (srov. Gal 5, 22–23). Když pociťuješ pokušení sednout na lep své slabosti, zvedni svůj zrak k Ukřižovanému a řekni mu: "Pane, jsem naprostý ubožák, ale ty můžeš vykonat zázrak a trošičku mne zlepšit." V církvi, která je svatá a současně sestává z hříšníků, najdeš všechno, co potřebuješ k růstu ve svatosti. Pán ji vybavil mnohými dary: Slovem, svátostmi, poutními místy, životem společenství, svědectvím svatých, a mnohotvárnou krásou, která vychází z Pánovy lásky "jako nevěsta ozdobená šperky" (Iz 61,10). Tato svatost, k níž tě Pán volá, poroste postupně skrze drobné úkony.

Papež František, apoštolská exhortace *Gaudete et exultate*, 19. 3. 2018, 14–16

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

Zamysleme se nad otázkami, kterými se na nás obrátil kardinál velmistr:

- Uvažujete o svém povolání uvnitř řádu jako o odpovědi na pozvání následovat hlouběji Krista? Jako stupínek na žebříku vedoucí ke svatosti, k hledání spravedlnosti pro chudé, slabé a zranitelné, kteří žijí ve Svaté zemi?
- Jste si vědomi, že každý z vás je poselstvím, které Duch Svatý vybírá z bohatství Kristova a dává své církvi ve Svaté zemi?

V tomto měsíci si dopřejme čas na to, abychom se na svůj osobní a bratrský život uvnitř naší delegace, nebo místodržitelství dívali s milosrdenství, Božíma očima. Na jedné straně pozvěme sami sebe k vnitřní ucelenosti, abychom se pro přílišnou lenost nezastavili na cestě, ale na druhé straně nezapomínejme, že „Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristu umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky.“ (Řím 5, 8)

BŘEZEN: PODPORA SVATÉ ZEMĚ

Dámy a rytíři řádu Božího hrobu jsou hnáni touhou přiblížit se Svaté zemi a jejím obyvatelům, živým kamenům, které prožívají svou každodenní existenci na onom kousku světa, kde se Boží Syn stal člověkem, žil, uzdravoval, setkával se s druhými, obětoval svůj život a byl vzkříšen. Když se někdo stane členem řádu, zavazuje se, že bude přispívat na potřeby církve ve Svaté zemi a podporovat přítomnost křesťanů v této oblasti.

Aby to bylo možné, jsou nutné i některé konkrétní činnosti. Podporovat církev ve Svaté zemi je způsob, jak být v této zemi přítomen, jako pomáhat křesťanům, aby neopouštěli své domovy a byli znamením naděje, smíření a lásky pro celou společnost podle slov samotného Ježíše: „Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měřic mouky, až se všechno prokvasilo.“ (Mt 13,33). Pomáhejme našim sestřím a bratrům, aby byli takovým kvasem ve svých městech a vesnicích, tam, kde pracují, ve svých komunitách.

Velmistr řádu, Edwin kardinál O'Brien, nám připomíná toto naše konkrétní poslání.

Jakou inspirací pro nás musí být, když můžeme svědčit o tom, jak houževnatě se křesťané ve Svaté zemi spoléhají na víru v situacích, které jsou často beznadějně! Pro nás, členy Rytířského řádu, musí být velkým uspokojením, že právě naše solidarita s nimi, která se uskutečňuje prostřednictvím našich modliteb, našich poutí a naší ekonomické pomoci, posiluje víru křesťanů žijících v těchto zemích a dává jim naději.

Společně s našimi poutěmi a modlitbami za Jeruzalém slibujeme i naši mimořádnou lásku k místní církvi, a naše úsilí směřující k jejímu prospěchu. Sám svatý Pavel by byl potěšen vaší neúnavnou velkodušností vůči církvi v Jeruzalémě a vděčen za ni. Vaše příspěvky, dávané z lásky jeruzalémskému patriarchátu, pokračují v apoštolské tradici, která vznikla před dvěma tisíci lety.

Když totiž svatý Pavel odcházel z Jeruzaléma na svou první misionářskou cestu, slíbil apoštolu Jakobovi, prvnímu představenému této církve, že ty, které na své cestě obrátí, bude povzbuzovat, aby podporovali jeruzalémskou církev. Během všech svých cest Pavel potom považoval dary pro Jeruzalém za svou absolutní prioritu, neboť trvalé a nezbytné znamení solidarity představovalo duchovní dluh každého křesťana vůči mateřské církvi v Jeruzalémě.

Křesťanům v Římě Pavel píše: „Ale teď ještě musím vykonat cestu do Jeruzaléma ve službě pro křesťany. Makedonie a Achaja se totiž rozhodly, že uspořádají sbírku pro chudé křesťany v Jeruzalémě. Ano, tak se rozhodly, protože sami jsou jejich dlužníky. Pohanům se přece dostalo účasti v jejich duchovních darech; proto zase mají povinnost, aby jim pomohli v dobrech pozemských. (Řím 15, 25–27)

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLOUBENÍ ÚVAHY

Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní

obživy, a někdo z vás jim řekne: »Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se« – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je (jim) to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá.

Jak 2, 15–17

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

Tento měsíc, kdy shromažďujeme příspěvky, které posíláme do Svaté země, věnujme i svůj čas tomu, abychom objevili něco více o mladých, studentech, starých lidech nebo rodinách, jimž je naše pomoc určena. Vytvořme konkrétní vazby přátelství, a budme si vědomi toho, že jsme to my, kteří jsme těmito lidmi obdarováni, když od nich na oplátku přijímáme jejich křesťanské svědectví.

DUBEN: BOŽÍ HROB

Když říkáme, že jsme dámami a rytíři Božího hrobu, vyhlašujeme tím, že máme mimořádný vztah k místu, jehož krása a milost vyplývají z toho, že je prázdné. „Hrobka vytesaná ve skále, kde nebyl ještě nikdo pochován“ (Lk 23, 53), místo tak drahé nám i všeobecné církvi, přijala jen na několik málo hodin tělo Ježíše, pravého Boha a pravého člověka, který zemřel na kříži.

Když se vydáme na pouť k Božímu hrobu, obvykle se nám poštěstí prožít několik minut na tomto svatém místě. Určitě si připomínáme tělo Toho, který se za nás všechny nabídl jako výkupné, ale naše dějiny smrtí nekončí. Dnes se nacházíme zde, v tomto hrobě, právě proto, že je prázdný, neboť, jak zpívá žalmista, „nezanecháš v hrobě mou duši, nedopustíš, aby měl tvůj věrný v temnou říši mrtvých pohlížet.“ (Žalm 15, 10)

Otec vzkřísil Syna z mrtvých a nám tak otevřel cestu k jeho následování.

Prázdný Hrob sjednocuje v solidaritě, sjednocuje i v oslavě.

Je to Prázdný Hrob, který oslavujeme ve dnech Velikonoc. Zmrtvýchvstání Páně nás vede k tomu, abychom vyšli z našich osobních zájmů a nutí nás, abychom začali mít péči o našeho bližního.

Když se účastníme této mešní oběti, vstupujeme do Božího světa, svátostného světa, který ruší prostor a čas, jako kdybychom – jak říká papež – byli přítomni v onom Prázdném Hrobě, v okamžiku Zmrtvýchvstání. Pro nás, ctitele tohoto místa, svatého Božího hrobu, ať je tato i každá jiná mše duchovní poutí na Kalvárii.

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLOUBENÍ ÚVAHY

Starobylý svazek vás pojí k Božímu hrobu, trvalé připomínce ukřižovaného Krista, který do něj byl položen i Krista, který z něj vstal z mrtvých a zvítězil nad smrtí. Ať je ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Kristus skutečným centrem vaší existence a každého vašeho osobního či společného projektu. Věřit ve vykupitelskou moc Kříže a Zmrtvýchvstání, abychom rozdávali naději a pokoj. Především Ježíšova země to tolik potřebuje! Víra nás nevzdaluje od odpovědnosti k úkolům, které každý z nás má, ale naopak provokuje a žene nás ke konkrétnímu nasazení se pro budování lepší společnosti. Pán ať vám pomáhá, abyste byli vždy vyslanci pokoje a lásky mezi bratry.

papež František řádovým rytířům a dámám během Konzulty v roce 2013

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

Znovu si položíme otázky, s nimiž se na nás velmistr obrátil ve svém poselství z června 2018:

- Umožňuje nám zvláštní úcta k Božímu hrobu učinit zkušenost „mystické přítomnosti zmrtvýchvstalého Pána“?

- Co může udělat každý z nás, aby proměnil místodržitelství na „teologální prostor, v němž každý může zakoušet mystickou přítomnost zmrtvýchvstalého Pána“ (FRANTIŠEK, *Gaudete et exultate*, 142; cit. JAN PAVEL II., *Vita consecrata*, 42)?

Jak je známo, bazilika Božího hrobu je postavena jak nad místem ukřižování Páně, tak i nad místem uložení do hrobu a zmrtvýchvstání. Během přípravy na prožívání Svatého týdne nechejme proniknout naši meditaci i touto modlitbou sv. Pavla VI., kterou vyslovil během své pouti do Svaté země v roce 1964:

Zde jsme, Pane Ježíši,
přišli jsme jako provinilci, kteří se vracejí na místo činu,
přišli jsme jako ti, kdo tě následovali, ale kdo tě také zradili;
věřící i nevěřící jsme již byli tolikrát,
přišli jsme, abychom vyznali tajemný vztah
mezi našimi hříchy a Tvým utrpením: naše dílo, Pane, Tvé dílo,
přišli jsme, abychom se bili v prsa a prosili o Tvé odpuštění,
vzývali Tvé milosrdenství,
přišli jsme, protože víme, že Ty můžeš, Ty nám chceš odpustit,
protože Ty jsi odčinil naše hříchy namísto nás,
Ty jsi naše vykoupení, Ty jsi naše naděje.

Sv. Pavel VI., modlitba u Božího hrobu, 4. leden 1964

KVĚTEN: BRATŘI A SESTRY

Křesťanský život není životem, který by bylo možné žít sám. I v těch nejvíce specifických povoláních, jako jsou život uzavřený v klauzuře, je křesťan nebo křesťanka vždy živým údem církve, těla Kristova. Tato skutečnost, která je společná pro zkušenost víry celého lidu Božího, je daleko více vnímatelná v instituci, jako je naše. V Řádu Božího hrobu rosteme, modlíme se, kráčíme kupředu jako členové jeho celku. Také naše charitativní nasazení je možné pouze jako společné úsilí, které žijeme v nitru života sdílené víry.

Při svých cestách na investitury jsem neustále povzbuzován pouty přátelství, která pojí naše členy navzájem. Členové, kteří pocházejí z různých prostředí, se spolu cítí dobře a v pohodě a je možné vnímat jejich vzájemnou důvěru a radost. To je ještě daleko více patrné během našich každoročních setkání místodržitelů i Evropě a Americe, a naprosto otevřeně během Konzulty.

Nemělo by nás to překvapovat. Náš Řád je duchovním sdružením, v němž je každý z členů povolán k prohloubení vlastní osobní svatosti v následování Krista. Měsíce formace při přípravě na investituru nás učí, že každý z nás má uvnitř společného povolání své povolání jedinečné, vlastní poslání, které je živeno společnými modlitbami a skutky křesťanské lásky konanými ve prospěch církve ve Svaté zemi. Toto „poslání milosti“ nás sjednocuje s Kristem i ostatními členy řádu, a tak vytváří hluboká a trvalá přátelství.

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLoubENÍ ÚVAHY

Setrvali v apoštolském učení, v (bratrském) společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolání ke spáse a církvi.

Skt 2, 42–48

Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.

Jan 13, 34–35

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

Snažme se tento měsíc poznat nějakého spolubratra nebo spolusestru, kteří nedávno vstoupili do řádu. Při této příležitosti můžeme také na některého z bratří nebo sester pamatovat zvlášť v modlitbě, a posilovat tak duchovní pouta, která nás sjednocují.

ČERVEN: TAJEMSTVÍ EUCHARISTIE

Eucharistie je pokrmem pro náš život, jeho výživou. Dostává se nám milosti přijímat do sebe tělo Kristovo, které je schopno proměnit nás, abychom byli získáni láskou daru Syna Božího a náš život se také mohl stát životem obětovaným a darovaným. Kněz po proměňování chleba a vína prohlašuje: „Tajemství víry“ před tím, co se stalo tělem Kristovým a jeho krví. Pavel VI. nám v encyklice *Mysterium Fidei* z roku 1965 pomáhá hlouběji pochopit, v čem toto „tajemství“ spočívá: „Eucharistie je nejvyšším tajemstvím, dokonce, jak to říká posvátná liturgie, je *tajemstvím víry*. 'V něm a jenom v něm, jak velmi moudře říká náš předchůdce Lev XIII. blahé paměti, jsou v mimořádné hojnosti a zázračné rozličnosti obsaženy všechny nadpřirozené skutečnosti.' Je tedy nutné, abychom se k tomuto tajemství přibližovali s pokornou úctou, abychom nenásledovali lidské argumenty, které musejí utichnout, ale abychom pevně přilnuli k božskému zjevení.“ (MF 15–16)

Přistupujme tedy s vírou, láskou a otevřeným srdcem k přijímání Božího daru z oltáře, a především o svátku Božího těla, který slavíme tento měsíc, abychom mohli růst do podobnosti jeho božskému Synu.

Privilegium smět slavit mši sv. na Božím hrobě mi pomohlo myslet na tajemství Eucharistie, například i této Eucharistie, kterou slavíme nyní společně. Poslechněte si, co nám říká svatý Jan Pavel II.:

Ježíšova smrt a zmrtvýchvstání byly tak rozhodující pro spásu lidského pokolení, že Ježíš Kristus je obětoval a navrátil se k Otci až poté, co nám zanechal prostředek, jak se jich zúčastnit stejně, jako bychom byli přítomni.“

Uvažujte o tom: tak, jako je velkým privilegiem dotýkat se u Božího hrobu fyzicky místa ukřižování a zmrtvýchvstání Kristova, úplně stejným způsobem a ještě v daleko větší duchovní hloubce se uskutečňuje a projevuje naše intimní sjednocení s Kristem v jeho smrti a zmrtvýchvstání během každé Eucharistie, kterou svátostně slavíme! Každá mše představuje neustálé ztotožnění konsekračních slov kněze na oltáři s konsekračními slovy Ježíšovými při Poslední večeři a s Jeho Krví, prolitou na kříži.

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLoubENÍ ÚVAHY

Učedníci jsou povoláni prostě k tomu, aby přijali naplnění daru, který je připraven od věků. Je to však také dar, na nějž je zapotřebí se připravit. Jde o tak velký dar, že vyžaduje čas na přípravu, aby bylo možné jej pochopit. Vyžaduje cestu, která krok po kroku dává pochopení velikosti tohoto tajemství. Z tohoto důvodu církve, i když jinde jsou rozdílné tradice, umožňuje přistupovat k daru Eucharistie pouze po určité přípravě a jen tehdy, když dojde k pochopení daru Eucharistie. Také v našich dnech, kdy je bezprostřední „hned a okamžitě“ spojeno se sociálními výdobytky, Eucharistie zůstává tajemstvím, které potřebuje čas, přijetí a pochopení.

Eucharistie je především zkušeností křesťanského společenství: učedníci nežijí jen lidsky sdílený okamžik, nebo jen prostou připomínku jedné noci spásy, jde o dar života, který činí lásku možnou, je pramenem, z něž můžeme čerpat veškerou možnost společenství a sjednocení. V Eucharistii je pravým pokrmem láska.

Bez tohoto daru není společenství možné, protože v tajemství této večeře člověk nachází odpuštění, které mu dává život a znovu jej uschopňuje k lásce. Společenství není možné bez účasti na onom rozlámaném a rozdaném těle, aniž by nás toto tělo sjednocovalo do sebe, do jednoho jediného těla.

Arcibiskup Pierbattista Pizzaballa, homilie o svátku Těla a Krve Páně, 3. června 2018

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

Jak se připravujeme na přijetí Eucharistie?

V tomto měsíci se zaměříme na přípravu nejbližší eucharistické liturgie v naší delegaci, sekci nebo místodržitelství... Připravme svá srdce, myslíme na to, jak využijeme čas, který budeme mít ten den k dispozici s Ježíšem a s našimi bratřími i sestrami. Přispějme také k organizaci oslavy tím, že se postaráme o detaily: čtení, modlitby, zpěv, květiny, výzdoba kostela atd.

Jde o privilegovaný okamžik, který utváří náš život a naplňuje nás milostí: přijměme dar, který nám Bůh dnes chce dát.

ČERVENEC: POUŤ

Kráčít po Ježíšových stopách ve Svaté zemi je zkušenost, která se hluboce dotýká srdce každého křesťana. Zvlášt' pro rytíře nebo dámu Božího hrobu se jedná o zásadní událost. Jsme povoláni poznat zblízka zemi i komunity, které chceme podporovat. Naše pouť je výzvou nejenom k objevování svatých míst, ale také k tomu, abychom strávili čas s živými kameny Svaté země, viděli jejich každodenní život a naslouchali jejich potřebám.

Úřad pro komunikaci Rady velmistra řádu Božího hrobu vydal v průběhu jubilea milosrdenství knížku, která má pomoci doprovázení modlitby členů řádu na místa milosrdenství ve Svaté zemi. Ve světových jazycích je k dispozici na webu www.oessh.va v sekci Media/Our publications.

Vyzkoušený způsob, jak obnovit naše nasazení pro Svatou zemi a její lid – jak to mnozí z vás ostatně již dělali a dále dělají – je pravidelná pouť do této Země vyjadřující solidaritu se sestrami a bratřími a posiluje jejich odvahu. Pouť samozřejmě zahrnuje i návštěvu svatyní na místech, na nichž se připomínají tajemství Kristova života, která ještě dnes jsou naplněna milostí: Betlém a bazilika Narození Páně, Galilejské moře, Hora Proměnění, Rozmnožení chlebu a ryb, Večeřadlo Poslední Večeře, Getsemanská zahrada a přirozeně Boží hrob.

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLoubENÍ ÚVAHY

Prožíváte zkušenost pouti, která je velkým symbolem lidského a křesťanského života. Každý z nás může být buď „bloudícím“ nebo „poutníkem“: buď bloudí, nebo putuje. Doba, v níž žijeme, zná mnoho osob, které bloudí, protože nemají smysl života a jsou velmi často neschopné dát smysl osudům světa. Znamením pouti dáváte najevo svou vůli nebýt „bloudícími“. [...] Vaše pouť má totiž také charitativní cíl, ve prospěch bratří a sester Svaté země, především těch nejpotřebnějších, těch, kdo žijí v okamžicích utrpení, napětí a strachu.

papež František řádovým rytířům a dámám během Konzulty v roce 2013

Všechny vyzývám, aby obnovili pouti do Svaté země, protože poznání a zkušenost prožité na místech našeho vykoupení, kráčejíce ve stopách Ježíše, Marie, Josefa a učedníků, pomáhá k prohloubení naší víry, ale také k pochopení prostředí, v němž žijí křesťané ve Svaté zemi. Pouti navíc představují významnou podporu přežití tisíců rodin.

Z dopisu kardinála Leonarda Sandriho, prefekta Kongregace pro východní církve, s výzvou ke sbírce na podporu křesťanů ve Svaté zemi, 14. února 2018

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

Kardinál velmistr nám ve svém poselství z června 2018 položil také tuto otázku:

- Jaký dopad má pouť, kterou jsme prožili na oněch místech, na zkušenost jeho mystické přítomnosti, především při slavení mše a svaté Eucharistie?

Uvažujme o tom, zda a jak pouť, kterou jsme prožili, opravdu změnila něco v našem životě, a pokud se v blízké době na tuto zkušenost v zemi Ježíšově chystáme, připravme naše srdce na tuto návštěvu.

SRPEN: VÝCHOVA, KTERÁ PODPORUJE RŮST NOVÉ GENERACE

Být přítomen po boku našich sester a bratří ve Svaté zemi je pozváním, abychom hledali způsoby, jak jim naši blízkost a naši podporu dát zakusit. Prostřednictvím našeho vztahu k Latinskému jeruzalémskému patriarchátu nasloucháme místní církvi, která říká, jaké jsou nároky a potřeby, s nimiž se potýká. Především v jedné z oblastí je naše pomoc setrvale vyhledávána: jde o výchovu a vzdělávání. Nové generace jsou nositeli budoucnosti Svaté země a my, rytíři a dámy Božího hrobu, máme možnost přispět k tomu, aby se studentům katolických škol dostalo kvalitního vzdělání a mohli zažít pozitivní zkušenost růstu, sdílení hodnot a dialogu s různými náboženskými tradicemi. V průběhu let jsme měli radost z toho, že jsme se mohli takřka rukama dotýkat plodů naší práce v této oblasti.

V průběhu obřadného odevzdávání vysokoškolských diplomů ve Svaté zemi se kardinál Edwin O'Brien obrátil na studenty, kteří právě zakončili studium v jednom katolickém vzdělávacím institutu těmito slovy:

Vzdělání musíme považovat za:

- rozkvět lidství a ne za soutěž, v níž získáváme nějaké potvrzení
- starost o osobnost, a ne o to, abychom byli lepší než ti ostatní
- hledání pravdy, dobroty a krásy, a nejenom mechanické opakování starých vědomostí, které zapomeneme hned, jak je vypustíme z úst.

Jste to vy, kdo promění společnost. Dnes oslavujeme právě vás. Jste generace, která je určena k tomu, aby změnila společnost ve světě, jenž vás potřebuje. Jste noví absolventi, kteří promění svět, protože jste k tomu zavázáni díky tomu, že jste studovali a přijali určitou kulturu smýšlení a chování.

Co chápu pod tímto poněkud omšelým slovem „proměnit, transformovat“? Rozumím tím změnu, která se už nedá vrátit. Vzdělání vás proměnilo. Nemůžete se již stát nevzdělanými a nevědomými. Nejste jenom informovaní: byli jste i formovaní a transformovaní. Ne, nejde se vrátit zpět. Když jste jednou dostali vzdělání, už jste se změnilí napořád... Nejde se vrátit zpět. [...]

[Školy a univerzity jsou] místem, kde se lidé poznávají, kde nacházejí stabilitu, rozvíjejí se a kultivují vztahy na úrovni intelektuální, kulturní a duchovní. Lidská setkání, která se odehrávají každodenně, by nás měla proměnit. [...]

Ať vaše zkušenost může přinést pokoj, lásku a naději světu, který čeká na vás a na všechny ty věci, k nimž jste povoláni.

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLOUBENÍ ÚVAHY

Jestliže chceme mít dobrou společnost, musíme soustředit veškeré naše snažení na výchovu mladých lidí ke křesťanství. Zkušenost mne naučila, že péče o mladé je jediný

způsob, jak dosáhnout udržitelné občanské společnosti.

Svatý Jan Bosko

Výchova je významnou oblastí Latinského patriarchátu. Prvotním důvodem je, že díky výchově je možné dotknout se lidské osoby v její celkové identitě; pro posílení víry lidu je zapotřebí být přítomen ve společnosti a předávat hodnoty, které jsou hodny respektu a přijetí ze strany druhého.

Z pastoračního hlediska umožňují školy žákům uskutečňování svátostného života. Kurzy náboženství dávají křesťanům možnost, aby zlepšili svou znalost Bible a posílili svou víru. Slavení, která se v různých liturgických dobách ve školách odehrávají, umožňují prožívání jednoty křesťanů, protože do latinských kostelů chodí všichni křesťané, bez rozdílu ritu. Je to možné díky tomu, že školy jsou vždy poblíž našich farních kostelů.

Je také zapotřebí pochopit, že škola a církve se živí navzájem: farnost je silná díky viditelnosti, kterou prostřednictvím školy má. Rodiny poznají latinský farní kostel proto, že do jeho školy zapíší své děti. Farář umožní rodičům dítěte získat vědomost o škole. Podobně i škola je přítomná ve společnosti díky církvi.

Do našich škol jsou přijímáni i muslimové, a během celého cyklu školního vzdělávání navštěvují hodiny muslimského náboženství. Jejich přítomnost je pro Latinský patriarchát štěstím a úspěchem, umožňuje totiž, aby jim byly vštěpovány vrcholně křesťanské hodnoty otevřenosti ke druhým, respektu, lásky k bližnímu a odpuštění. Muslim, který vychodil naši školu, se nikdy nestane integralistou.

Z rozhovoru s Otcem Fajsalem Hijazínem, ředitelem škol Latinského patriarchátu jeruzalémského v roce 2016, který stejného roku nečekaně zemřel.

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

V průběhu tohoto měsíce, kdy ve Svaté zemi začíná akademický rok a mnoho mladých se vrací do školních lavic, si připomínejme v našich modlitbách studenty, vyučující a profesory i neučitelský personál škol, které ve Svaté zemi podporujeme. Naše charitativní činnost se uskutečňuje i prostřednictvím naší duchovní blízkosti těmto mladým lidem a těm, kdo je vychovávají.

ZÁŘÍ: KŘÍŽ

Ve 21. století jsme si přivykli dívat se na kříž a dávat mu spásonosný význam. V představách prvních křesťanů však byl kříž především nástrojem mučení a usmrcení, který byl vyhrazen těm nejtěžším zločincům. Pavel proto musí otevřeně prohlašovat: „my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť »pošetilá« Boží věc je moudřejší než lidé a »slabá« Boží věc je silnější než lidé.“ (1Kor 1, 23–25)

Tento kříž, který Ježíš nesl na svých ramenech až na Kalvárii, na který byly přibity jeho ruce a nohy a na němž „sklonil hlavu a skončil“ (Jan 19,30), nosíme my na našem řádivém plášti a našich dekoracích. Z mučícího a popravčího nástroje se stal nástrojem spásy.

Romanos Melodos, konstantinopolský básník a pěvec, složil v 6. století hymnus pro svátek Povýšení sv. Kříže, ve kterém zpívá: „Dřevo třikrát blažené, dar života, bylo Nejvyšším vysazeno uprostřed ráje, aby Adam mohl získat život věčný a beze smrti. On však nevyznal život, ztratil jej a odkryl smrt. Lotr, který nahlédl, jak tento strom života byl z Edenu přesazen na Golgotu, v něm našel život.“

Kříž není jen symbolem, jímž se oháníme okolo sebe, je nástrojem, který utváří naše srdce, vyzývá nás, abychom uznali velkou Boží lásku a získali dar života, který nám Bůh od věčnosti chce dát. Modleme se, abychom dostali oči dobrého lotra, schopné uznat Kristovo vítězství procházející i smrtí.

Ježíš poté, co z Kalvárie vystoupil do nebe, je magnetem, který přitahuje a zve všechny, kdo trpí důsledky hříchu, aby se přiblížili oslavenému kříži, dotkli se jej, svobodně jej objali jako naši jedinou naději na štěstí.

V chaosu světa nabízí stálý vztažný bod kříž, jenom kříž. V něm se sbíhají chudoba, beznaděj a bolest, nesené v pokoji trpícím Ježíšem a proměněné v nástroj Jeho věčného plánu.“

V Kříži nám Ježíš Kristus dává příklad existence žité naprosto pro druhé, bláznivé lásky Boha, který se nechává odhalit až tak, že se pro naši spásu stává pokorou.

Jeden duchovní autor se úporně drží tohoto pojetí: Běž kam chceš, dělej, co chceš, organizuj svou existenci podle svých tužeb. Ale kamkoli půjdeš, Kříž bude stále přítomen v očekávání toho, co chceš obětovat, v očekávání tvého svobodného a dobrovolného přilnutí k tomu, abys s ním byl sjednocen.

Nes kříž dobrovolně po celý svůj život a za jakýchkoli okolností: milost Kříže bude tebe nést tam, kde tě očekává vítězný Kristus, aby tě přijal. [...]

Vaše existence by měly být živoucím kázáním o vítězství Kříže.

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLoubENÍ ÚVAHY

Učinit znamení kříže je viditelným projevem přihlášení se k tomu, který za nás trpěl; k tomu, jenž v těle do krajnosti zviditelnil lásku Boží; k Bohu, který nevládne prostřednictvím ničení, ale pokorou utrpení a lásky, jež je silnější než všechny moci světa a moudřejší než veškerá vypočítavá inteligence lidí. Znamení kříže je vyznáním víry: věřím v toho, který pro mě trpěl a vstal z mrtvých; v toho, kdo proměnil znamení hanby ve znamení naděje a lásky Boží, jež je pro nás přítomná. Vyznání víry je vyznáním naděje: věřím v toho, který je ve své slabosti všemohoucí; v toho, jenž mě může ve své zdánlivé nepřítomnosti a zdánlivé bezmoci zachránit a také mě zachrání. Tím, že se žehnáme znamením kříže, dáváme se do jeho ochrany, držíme jej před sebou jako štít, který nás kryje v útrapách našich dní a dává nám odvahu jít dál. Přijímáme jej jako průvodce na cestách, po nichž kráčíme: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě!“ (Mk 8, 34) Kříž nám ukazuje cestu života – následování Krista.

Josef Ratzinger (papež Benedikt XVI.), Duch liturgie, Brno 2006, s. 155–156.

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

Osobní modlitba je závazek, který doprovází náš každodenní život, a to způsobem, který je co nejvíce v souladu s různými nároky na životní situaci každého z nás.

Tento měsíc, který se vyznačuje společnou oslavou svátku Povýšení sv. Kříže, můžeme prostě každé ráno udělat meditované znamení kříže. Nechat je pár vteřin času navíc na to, abychom znamení kříže udělali pečlivě a pomalu, abychom si uvědomili, že vstupujeme do životodárného tajemství kříže. Ať nás při tom provází vědomí, že se v této modlitbě sjednocujeme s více než třiceti tisíci spolubratři a spolusester na celém světě, kteří stejně jako my nosí s láskou znamení kříže na svých pláštích i ve svých srdcích.

ŘÍJEN: MARIA

Celý Řád Božího hrobu jeruzalémského prožívá obzvláštní svazek s Ježíšem a se Svatou zemí. Z toho vyplývá i velmi úzký vztah k Ježíšově Matce, Panně Marii. Ona nosila ve svém lůně devět měsíců Božího Syna, ona jej znovu přijala do své náruče, když byl sňat z kříže. Ježíš ji z kříže svěřil Janu a s ním i celou církev. Maria, kterou vzýváme jako Královnu Palestiny, je patronkou našeho Řádu, je jasným přístavem našich dějin, k ní se utíkáme jako děti, které potřebují podporu, vedení, požehnání. Rozjímějme společně s kardinálem Edwinem O'Brienem o daru, který jsme přijali v Matce Boží, jež je i Matkou naší.

Maria, Matka Ježíšova, byla uprostřed učedníků o Letnicích a očekávala zrození Církve, Těla Kristova. Podobně Marii vidíme na začátku evangelia, jak očekává fyzické zrození Krista v Betlémě. Marie, matka fyzického těla Kristova, je o Letnicích i matkou jeho těla mystického, a každý z nás je součástí tohoto těla. Ve svém utrpení a ve své smrti nám Pán dal dva velké dary: eucharistii při Večeři Páně, své svátostné tělo a poslední, závěrečný dar, kdy z kříže svěřil svou Matku církvi, představované svatým Janem: „Ženo, hle tvůj syn; synu, to je tvá matka.“ Maria se stává Matkou Církve, když se modlí uprostřed učedníků o Letnicích. K tomu se dovídáme, že milovaný učedník vzal u paty kříže Marii do svého domu, a přijal ji tak doslova do své existence. Každý z nás je pozván, aby stejným způsobem nechal Marii vstoupit do hlubin svého života a vnímal ji jako osobní dar Kristův. Není možné, aby byla buď nebi, nebo na zemi: byla vzata ze země až do nebe, a z nebe je stále přítomná na zemi. Ježíš z kříže svěřil Marii každou lidskou bytost. Vybidl ji, aby každému z nás ukázala své srdce Matky. A ona to tak skutečně dělá!

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLOUBENÍ ÚVAHY

Marie, Matko naděje,
jsme silní díky tvé pomoci a nebojíme se překážek a obtíží;
neztrácíme odvahu před únavu a útrapami,
protože ty nás doprovázíš na naší cestě životem
a z nebe pečuješ o své děti, zahrnuješ je milostmi.
Tobě svěřujeme osudy národů i poslání církve.

Sv. Jan Pavel II., před modlitbou Anděl Páně 15. srpna 2002

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

Blahoslavený Bartolo Longo, jediný blahoslavený laik našeho řádu, se vyznačoval mimořádnou zbožností k Panně Marii. Nechejme se doprovázet tímto rytířem Božího hrobu především v tomto růžencovém měsíci, který vrcholí svátkem Blahoslavené Panny Marie, Královny Palestiny. Vyhradme si čas, abychom několik minut zasvětili každý den modlitbě prostřednictvím přímlyvy Svaté Panny, jak nás k tomu vyzval i kardinál velmistr během

jubilejní pouti italských místodržitelství do Pompejí dne 15. října 2016: „*Bartolo Longo byl jedním knězem vyzván: 'Pokud hledáš spásu, snaž se o rozšíření růžence. To je Mariin příslib.' Prosme naši svatou patronku, blahoslavenou Pannu Marii, Královnu Palestiny, aby se přimlouvala za mír a spravedlnost ve Svaté zemi.*“

LISTOPAD: VÝZNAM NAŠICH SYMBOLŮ

Kořeny řádu Božího hrobu jsou zapuštěny v minulosti. Prostřednictvím živoucího svazku s historií dámy i rytíři každodenně zakouší nádheru kontinuity a věrnosti povolání, které se bez přestání předává z generace na generaci. Přijímáme své poslání a spolu s ním i symboly, dekorace a uniformy, které naše povolání připomínají, a to především nám samotným. Tyto viditelné symboly nám při určitých příležitostech umožňují vydávat vnější svědectví, které by však bylo prázdné, kdyby nebylo doprovázeno něčím daleko hlubším: naším duchovním životem, který vyrůstá z našeho uvědomění si Boží lásky, našeho osobního nasazení a naší věrnosti Církvi.

Když byl kardinál Nicola Canali jmenován papežem Piem XII. prvním velmistrem Rytířského řádu Božího hrobu jeruzalémského, připomněl úlohu, kterou by řád měl hrát v životě svých členů: „Ty, které Svatý Otec vyznamenal, by neměla okouzlit marnost nebo pýcha z dekorací či uniforem, ať jsou jakkoli hodné zasloužené úcty. Naše jediná chlouba, kterou projevujeme navenek, ať je ve jménu Zmrtvýchvstalého Krista ... před jeho prázdným hrobem.“

Musíme být hrdí na symboly našeho řádu: plášť, meč, ostruhy, insignie s vítězným křížem. Jde o symboly obtěžkané obsahem, které jsou chloubou našich úctyhodných dějin. Tyto symboly nás ale především zavazují, přivádí nás ke slavným duchovním kořenům, které prohlubují naši lásku a úctu ke Zmrtvýchvstalému Kristu a Svaté zemi.

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLoubENÍ ÚVAHY

Oblékáme oděv, který je označený Jeruzalémským křížem, jenž symbolizuje pět ran našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Nebyl ustanoven proto, aby nás označil za mimořádné osoby, protože jimi nejsme, ale aby nám samotným i ostatním připomínal náš závazek sjednotit se s utrpením Kristovým a pomáhat křesťanům, žijícím v zemi, kterou on sám učinil svatou.

John kardinál Foley, bývalý řádový velmistr, během inaugurační mše před konzultou v roce 2008

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

Připomeňme si slova, která v den, kdy jsme vstoupili do Řádu, říkal celebrant předsedající ceremonii investitury:

„Přijměte tyto ostruhy, které jsou symbolem vašeho řádu ke cti a slávě Božího hrobu.“

„Přijměte tento meč, který vám má připomínat obranu svaté Kristovy církve a boj za ochranu a opatrování pozemské vlasti Božského Spasitele, a mějte dobře na paměti, že Boží království se nezískává mečem, ale vírou a láskou.“

„Přijmi kříž našeho Pána Ježíše Krista, aby tě chránil, a proto neustále opakuj: Klaníme se ti, Kriste, a velebíme tě, protože svým křížem jsi vykoupil svět.“

„Z titulu pověření, které jsem obdržel, tě ustanovuji a jmenuji Dámou Božího hrobu a odevzdávám ti tento kříž jako znak Pánovy ochrany v tomto životě a záruku věčné slávy.“

PROSINEC: NADĚJE

Zkušenost naděje je zkušeností, která zvláštním způsobem doprovází náš křesťanský život. Naděje v milosrdné konání Boží a v to, že přijde neděle Zmrtvýchvstání i v okamžicích, kdy v našem životě prožíváme Velké pátky. A protože naděje je klíčovým slovem naší existence, protože jsme povoláni, abychom ji živili a chránili, chceme vždy a stále více podporovat naději i v životě druhých.

Zvěstujme naši naději mladým, studentům, rodinám, společenstvím i lidem vysokého věku ve Svaté zemi. Staňme se konkrétními účastníky Božího naslouchání křiku malých, ubohých a slabých. Otec vidí, slyší a zná utrpení (srov. Ex 3,7) a často se zpřítomňuje prostřednictvím toho, kdo se mu dává k dispozici, aby nesl jeho Slovo.

Připravme během prosince naše srdce, aby s radostí přijalo Knížete naděje, který mezi nás chce přijít ve své pokoře jako maličký. Naděje se nám nevnucuje silou, ale buší na dveře našeho života a zve nás, abychom se na svět dívali novými očima.

Rytíři a dámy Božího hrobu jeruzalémského, dokážeme učinit svým onen postoj naděje, který je pro křesťany tak typický? Je v nás víra dostatečně živá, aby naplnila naše srdce zpěvem díky za přeslavné tajemství Kristova Zmrtvýchvstání? Jako členové našeho řádu máme na toto tajemství zvláštní nárok! Navzdory temnotě, krutosti a nenávisti, které hrozí zmocnit se životů a srdcí ve Svaté zemi, se uprostřed tohoto všeho nachází prázdný Hrob, který je prázdný proto, že Kristus z něj vstal, navěky a absolutně živý. Ať je temnota, která se může nacházet i v našich srdcích, jakákoli, Kristus nám oznamuje poselství naděje: „Nebojte se! Zvítězil jsem nad světem.“

Přijmout plášť Božího hrobu jeruzalémského znamená slavnostně se zavázat k hlásání tohoto poselství naděje prostřednictvím stylu, jímž jako katolíci žijeme a prostřednictvím kroků, jimiž přinášíme naději do Svaté země.

Edwin kardinál O'Brien

K PROHLOUBENÍ ÚVAHY

Boží slovo nás v první řadě přivádí k tomu, abychom obrátili zrak k Ježíši, lépe Jej poznávali a připodobňovali se mu až do té míry, že se mu stále více budeme podobat. Na druhém místě nám Slovo zjevuje, že Bůh je skutečně „zdrojem vytrvalosti a povzbuzení“ (Řím 15,5) a že stále zůstává věrný své lásce k nám. Je vytrvalý v lásce k nám a nikdy se mu neomrzí. Je vytrvalý, neustále nás miluje a také o nás pečuje. Zakrývá naše rány svým dobrotivým a milosrdným pohledem a utěšuje nás. A také v tom nikdy neochabuje.

Z tohoto úhlu pohledu také můžeme porozumět počátečnímu tvrzení apoštola Pavla, který říká: „My »silní« jsme povinni snášet slabosti těch, kdo »silní« nejsou, a ne libovat si sami v sobě (Řím 15,1). Tento výraz „my »silní““ by se mohl jevit domýšlivě, avšak v logice evangelia víme, že tomu tak není. Naopak, má zcela protikladný význam, protože naše síla nepochází od nás, nýbrž od Pána. Kdo ve svém životě zakouší věrnou Boží lásku a jeho útěchu je

schopen, či dokonce má povinnost stát nablízku slabším bratrům a brát na sebe jejich slabost. Pokud žijeme v Pánově blízkosti, dostaneme potřebnou sílu k blízkosti nejslabším a nejpotřebnějším lidem, k jejich povzbuzení a dodání sil. To je pravý význam onoho apoštolova tvrzení. Svou sílu můžeme projevit, aniž bychom si libovali sami v sobě, nýbrž jednoduše tak, že sami sebe považujeme za prostředníky Pánových darů, kteří se stávají konkrétními „rozsévači naděje“. Právě toto po nás Pán žádá – abychom v oné síle a schopnosti povzbudit rozsévají naději, což je dnes velmi potřebné, byť to není jednoduché...

Papež František, generální audience o křesťanské naději (Řím 15, 1–6), 22. březen 2017

ÚKOL PRO TENTO MĚSÍC

Otázky pro osobní i společnou úvahu:

- Prožívám teologální ctnost naděje ve svém životě a dělám z ní centrální prvek také ve zkušenosti mé delegace/sekce/místodržitelství?
- Jak se v dnešním světě stávám(e) nositelem(i) naděje pro druhé lidi?